

Sygn. akt II CZ 10/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Hubert Wrzeszcz (przewodniczący)

SSN Agnieszka Piotrowska

SSN Dariusz Zawistowski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa S. A.
przeciwko H. R.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 9 kwietnia 2015 r.,
zażalenia powoda
na wyrok Sądu Okręgowego w S.
z dnia 15 października 2014 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 października 2013 r. Sąd Okręgowy w S., na skutek apelacji pozwanej, uchylił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w W. i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania, z wyłączeniem przepisów o postępowaniu uproszczonym. W uzasadnieniu wskazał, że zachodzą przesłanki do wydania takiego orzeczenia z uwagi na treść art. 505¹² § 1 k.p.c.

W zażaleniu na ten wyrok, powód zarzucił naruszenie art. 505¹² w zw. z art. 505⁹ § 2 k.p.c. i art. 505¹² § 3 k.p.c., art. 380 w zw. z art. 372 i art. 171 k.p.c., art. 384 k.p.c. w zw. z art. 505¹² § 1 i art. 505¹² § 2 k.p.c., art. 505¹² § 1, art. 505¹² § 2 k.p.c. i art. 628 k.c. Wniósł o jego zmianę i „oddalenie apelacji w całości”, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu, bądź uchylenie wyroków Sądu I i II instancji, zniesienie postępowania przed tymi sądami oraz odrzucenie apelacji oraz sprzeciwu od nakazu zapłaty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie należy zaznaczyć, że sposób sformułowania wniosków zażalenia oraz podniesione w nim zarzuty świadczą o niewłaściwym rozumieniu przez skarżącego istoty środka prawnego jakim jest zażalenie na orzeczenie kasatoryjne sądu drugiej instancji.

W judykaturze wyjaśniono, że kognicja Sądu Najwyższego jako sądu rozpoznającego zażalenie, o którym mowa w art. 394¹ § 1¹ k.p.c. jest zredukowana wyłącznie do dokonania oceny, czy istniała formalna, procesowa podstawa do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Kognicja Sądu Najwyższego nie obejmuje natomiast badania *meritum* sprawy. Oznacza to, że Sąd Najwyższy rozpatrując zażalenie, sprawdza jedynie, czy rzeczywiście doszło do nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo, wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości (art. 386 § 4 k.p.c.), bądź też, czy miała miejsce nieważność postępowania (art. 386 § 2 k.p.c.).

Jeżeli natomiast sąd drugiej instancji rozpoznawał apelację od wyroku wydanego w postępowaniu uproszczonym, należy uwzględnić także treść art. 505¹² § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy dokonuje w ramach zażalenia złożonego na podstawie art. 394¹ § 1¹ k.p.c. sprawdzenia prawidłowości stanowiska sądu drugiej instancji jedynie w tym zakresie, a podłożem merytorycznym toczącego się między stronami sporu zajmuje się tylko w kontekście określonym w art. 386 § 4 k.p.c. Sąd Najwyższy nie ocenia merytorycznej zasadności wydanego rozstrzygnięcia.

W myśl art. 505¹² § 1 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji stwierdzi, że zachodzi naruszenie prawa materialnego, a zgromadzone dowody nie dają wystarczających podstaw do zmiany wyroku, uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania. Z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika, że Sąd Okręgowy stwierdził naruszenie prawa materialnego i uznał, że w sprawie brak było wystarczających dowodów, pozwalających Sądowi drugiej instancji na zmianę zaskarżonego orzeczenia. Orzeczenie kasatoryjne Sądu Okręgowego zostało należycie uargumentowane i nie budzi wątpliwości z punktu widzenia podstaw do zastosowania art. 505¹² § 1 k.p.c. W konsekwencji należy uznać, że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej wykładni tego przepisu i prawidłowo zastosował go w okolicznościach rozpoznawanej sprawy, co przesądza o niezasadności wniesionego zażalenia.

Z tych względów zażalenie jako bezzasadne podlegało oddaleniu na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398 §¹⁴ k.p.c.

